

slutte sig til. Det gaar ud paa, at Arbejderne har Ret til i deres Spisetider at faa den Spiritus, de ønsker, men saa snart Spisetiden er endt, hører Serveringen op.

Det ærede Medlem fra Stege mente, at Bestemmelsen kunde indskrænkes til, at der ikke maa serveres mere, naar det er Fyraften, men det tror jeg ikke gaar an. Marketenderen skal jo slet ikke servere Spiritus efter Fyraften, thi saa vilde Marketenderiet blive en almindelig Beværtning. Den højtærede Indenrigsminister har ved Ordningen her, hvorved der skabes en Art Bevilling for Marketenderne, givet disse en Stilling, de ikke har haft tidligere. Tilfredsstiller man saaledes Arbejdernes Krav om at faa den Spiritus, de ønsker, til deres Mad og bøjer sig for, hvorledes Spisetiderne er lagte paa de forskellige Steder, synes jeg, at der er sket al den Indrømmelse, man med Billighed kan forlange, og jeg skulde tage meget fejl, om det ikke fra Arbejderklassens egen Side vil blive erkendt, at dette er tilstrækkeligt. Jeg kan ikke tro, at Arbejderne skulde mene, det er nødvendigt for deres Sundhed, for deres Velbefindende, for slet ikke at tale om deres Arbejde, at de ogsaa faar Lov til at skaffe sig Spiritus udenfor Spisetiden. Man kan dog maaske komme til at kæle en lille Smule for meget for sin egen Klasse, og det ønsker jeg ikke at gøre. Jeg ønsker at imødekomme dens berettigede Krav, men at være i den Grad afhængig af Ønsker, der ingeniunde deles af hele Arbejderklassen — hvis man vilde sige, at det var Ønsket, at de skulde have Lov til at faa Spiritus, naar som helst de begærede det —, at man ikke skulde have Lov til at tage bestemt Stilling, saaledes som jeg har taget det, det vil jeg ikke være med til. Jeg maa erkende, og jeg erkender, at Arbejderne har Krav paa at faa opfyldt de Ønsker, de med Billighed kan stille. Der er heller ikke fremkommet Indsigelser imod den foreslaaede Affattelse, hvilket jeg maatte formode vilde være sket, hvis man havde følt sig brøstholder, derfor tør det forudsættes, at man i Virkeligheden er tilfreds med, hvad her er foreslaaet; det bliver under alle Omstændigheder ikke nogen Undtagelsesbestemmelse eller nogen Klæselovgivning. Hvis det var Tilfældet, maatte man have protesteret. Man skal, naar der er Tale om at modvirke Alkoholnydelsen, aldrig lovgive for Dele af Befolkningen. Rammer et lokalt Forbud eller eventuelt et Landsforbud en Befolkning, maa det ramme alle, saavel Godsejeren som Daglejeren, saa vel Fabrikanten som Arbejderen. En Lovgivning, der vilde tage Sigte paa

en særlig Del af Befolkningen, vilde altid være uholdbar.

Den samme Uvillie mod at gaa med til Undtagelsesbestemmelser har ogsaa dikteret mig min Stilling til Ændringsforslaget til § 4, idet jeg gaar ud fra, at naar en Mand har faaet Æresoprejsning, staar han mellem os alle fri og uanfægtet, thi ellers var der ingen Mening i Æresoprejsningen. Den Dag, man har vundet tilbage, hvad man en Gang tabte, skal man være lige saa vel anset, som man var tidligere; selv om mange i deres Hjerte vil gomme paa en Uvillie, maa det borgerligt talt ikke spille nogen Rolle.

Hvor der er Tale om at være Medlem af et Nævn, er det min Opfattelse, at der er noget saarende i, at en Mand paa Forhaand skal erklæres for uværdig til at tage Plads i dette Nævn, fordi han er Restauratør. Man vil sige, at han skal udelukkes, fordi han er interesseret i Spiritustrafikken; men til Trods herfor kan han meget godt dømmes uhildet og retfærdigt. Der er mærkeligt nok mange Restauratører, der er Afholdsmænd. De drikker ikke med deres Gæster, og de drikker i det hele taget ikke selv, fordi de har en Følelse af, at det er uklogt, at de staar sig bedre ved at lade være; derfor kan jeg godt tænke mig, at en Beværter kan se uhildet paa det foreliggende Spørgsmaal og afgive sin Stemme saaledes, at det tjener Retfærdighedens Interesse.

I § 29 er der Tale om Lukketiden; det foreslaas her at sætte den til Kl. 12. Mange mener, det er en Anmasselse, at man ikke maa faa Lov til at sidde længere paa et Værtshus. Det gælder her som i saa mange andre Tilfælde vedrørende det foreliggende Spørgsmaal, at hvis man først har indrulleret sig under Vanens Fane, er man meget utilbøjelig til nogen som helst Forandring. Hvis vi havde været vant til, at Restaurationer og Værtshuse var aabne hele Døgnet, hvilket vilde have været ganske konsekvent, vilde man finde det anmassende, om man indskrænkede Tiden, hvori der kunde holdes aabent, til 20 Timer. Naar man nu sætter Lukketiden til Kl. 12, finder man fra mange Sider, at det er at gaa manges Interesser for nær, skønt det med fuld Ret er fremhævet af den højtærede Indenrigsminister, at for det i de paagældende Forretninger ansatte Personale virker Bestemmelsen som en Slags Beskyttelseslov; og Arbejderne plejer jo at være stemte for at beskytte det arbejdende Personale. Der kunde maaske være Tale om en lille Ventil her, forsaavidt man i visse Tilfælde, hvor en Forening holder Møde eller Fæst, kunde dispensere fra Be-